

עפ"ג 21263/06/15 - דניאל דר (אסיר), נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 21263-06-15 דר(אסיר) נ' מדינת ישראל 08 אוקטובר 2015

בפני כב' הרכב כבוד השופטים:
י. גריל, שופט בכיר [אב"ד]
ש. שטמר, שופטת בכירה
ב. בר-זיו, שופטת

המערער: דניאל דר (אסיר), ע"י ב"כ עו"ד פארס בריק

נגד

המשיבה: מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי) ע"י
ב"כ עו"ד גב' ירין שגב

פסק דין

א. בפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בקריות (כבוד השופט יוסי טורס) מיום 29.4.15 בת"פ 66921-09-14, לפיו נדון המערער בגין הרשעתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד לתקופה כוללת של 21 חודשי מאסר בפועל ובנוסף גם מאסר על תנאי ופיצויים למתלוננים.

ב. העובדות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

כנגד המערער, יליד שנת 1979 הוגש כתב אישום בו נטען כדלקמן:

שני המתלוננים, שהם אנשים מבוגרים, הינם הוריה של מכרתו של המערער ובמועד הרלוונטי לכתב האישום לן המערער בדירתה של הבת. שני המתלוננים הגיעו ארצה כתיירים לשהות קצרה כדי להתארח אצל בתם.

בתאריך 24.9.14, כשריח אלוהול נודף מפיו, תקף המערער בדירה את שני המתלוננים בכך שהכה את המתלונן מכות אגרוף בגופו כך שזה נפל על גבי הספה וכן היכה את המתלוננת באופן שהטיח בגופה מכות אגרוף ואף היא נפלה ארצה.

כמו כן, השליך המערער לעבר חלון הדירה אבן כך שחלון הדירה העשוי זכוכית התנפץ ובכך גרם המערער היזק במזיד ושלא כדין לרכוש.

כתוצאה מן המתואר, נגרמו למתלוננים חבלות של ממש, דהיינו, סימן כחול מתחת לעין ימין, סימן כחול בסנטר, וכן המטומה במותן ימין בגופו של המתלונן ואילו בגופה של המתלוננת היו סימן כחול

ונפירות בלסת שמאל.

ג. במקור הוגש כתב האישום כנגד המערער בעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368(א) של חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 של חוק העונשין, והעלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 של חוק העונשין, וזאת בגין התבטאותו של המערער לאחר האירוע משהגיעו שוטרים למקום, ואולם המערער הורשע לאחר שמיעת הראיות בשתי עבירות והן: תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 של חוק העונשין, והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 של חוק העונשין, ולכן אלה בלבד הינן העבירות הרלוונטיות לענייננו.

ד. בפני בית משפט קמא טענה ב"כ המדינה, כי יש ליתן את הדעת לכך שמעשיו של המערער כווננו כלפי אנשים מבוגרים, הגם שבסופו של יום המערער לא הורשע בעבירה של "תקיפת זקן". מעשיו של המערער, כך טען ב"כ המדינה, פגעו בערכים המוגנים של שלמות גופו ובטחונו של הפרט, לרבות הגנה על החלשים שבחברה.

המערער בחר לנהל את התיק דבר שחייב את המתלוננים להעיד, ובנוסף נטען, כי המעשים גרמו למתלוננים חבלות של ממש כמתואר בתמונות, וכפי שניתן היה להבחין שעה שהמתלוננים העידו בעדות מוקדמת בפני בית משפט קמא.

ה. ב"כ המדינה טען, כי מתחם הענישה ההולם נע בין שמונה חודשי מאסר בפועל עד 24 חודשי מאסר בפועל, וכן הפנה את בית משפט קמא לעברו של המערער הכולל תשע הרשעות קודמות בעבירות אלימות, וכן מאסר מותנה שהוא בר הפעלה במקרה זה.

בנוסף, גם הפר המערער התחייבות עליה חתם בגין הרשעה קודמת.

ב"כ המדינה עתר בפני בית משפט קמא, כי יוטל על המערער עונש מאסר בפועל, יופעל המאסר המותנה, וכי המערער יחוייב לשלם את סכום ההתחייבות שהפר, וכן כי יחוייב לפצות את המתלוננים.

א. הסנגור טען לעומת זאת, שאין לזקוף לחובת המערער את ניהול ההליך המשפטי שהרי ניהולו הוביל בסופו של דבר למחיקת עבירה אחת ולשינוי לקולא של עבירה אחרת. גם לא ניתן היה למנוע את עדותם של המתלוננים, שהרי עדותם הייתה עדות מוקדמת.

ז. באשר לקביעת מתחם הענישה ההולם, טען הסנגור, שמעשיו של המערער לא נעשו על רקע ניצול פערי הגילאים בינו לבין המתלוננים אלא על רקע צריכת אלכוהול על ידי המערער, והנזקים שנגרמו למתלוננים לא הצריכו טיפול רפואי. לטעמו של הסנגור, מדובר בתקיפה שאיננה מצויה ברף הגבוה של האלימות, ומה גם שהמערער עצור מזה תקופה ארוכה (מאז 24.9.14), הוא תומך בשני ילדיו שאינם

מתגוררים בארץ, והוא מתגורר לסירוגין אצל אמו מחמת מצוקה כלכלית.

ח. הסנגור הגיש פסיקה לעיון בית משפט קמא וביקש להסתפק בתקופת המעצר של המערער ולא להטיל עליו עונש מאסר נוסף בגין אירוע זה.

ט. המערער טען בפני בית משפט קמא שהוא אינו מצוי בקשר עם המתלוננים או עם בתם והוא אינו מתכוון לחזור לקשר עמם, הוא שווה במעצר זמן רב ומבקש לחזור ולהתגורר עם אמו.

י. בית משפט קמא קבע, כי במעשיו פגע המערער בשלמות גופם, כבודם ובטחונם של המתלוננים ובאלימות מסוג זה יש, לפי הפסיקה הקיימת, להילחם בחומרה.

בית משפט קמא הוסיף וציין, כי המערער היכה שני אנשים מבוגרים ללא רחם.

יא. בית משפט קמא ציין, שבמהלך ניהול ההליך, שינתה המדינה את סעיף החיקוק מ"תקיפת זקן" ביחס למתלוננת לעבירה לפי סעיף 380 של חוק העונשין, הן בגלל קושי ראיתי בהוכחת גילה המדויק, וכן נוכח הקושי בדבר ידיעתו של הנאשם את גילה של המתלוננת.

יחד עם זאת, הסכימו הצדדים כי יוגש בהסכמה צילום דרכונה של המתלוננת בו צוינה שנת לידתה (1947) ובעמ' 32 לפרו' הוסכם כי: "**הגיל יהיה נסיבה ככל שיושע**". מכאן, כך מציין בית משפט קמא, העובדה שמדובר בשני אנשים מבוגרים יחסית, היא נסיבה לחומרא בנסיבות העניין.

יב. חומרה נוספת ראה בית משפט קמא בכך, שהמתלוננים הם תיירים השוהים מבחינתם בארץ זרה. בית משפט מציין, כי בתקיפת תיירים נעוצה חומרה יתירה מחמת תחושת חוסר אונים, פחד ותלישות שחש תייר בארץ זרה כשמתבצעת כלפיו עבירה. בית משפט קמא הוסיף: "**אציין כי במהלך שמיעת המתלוננים חשתי היטב בחששם מהמעמד ומחוסר הוודאות שנלווה אליו**". (עמ' 74 של גזר הדין).

יג. אומנם המתלוננים לא פנו לקבלת טיפול רפואי ואולם, כך קובע בית משפט קמא, נגרמו להם חבלות ממשיות.

יד. בית משפט קמא הוסיף, כי ראה את המתלוננים ימים ספורים לאחר האירוע כשהם העידו בפניו בעדות מוקדמת, כול היה להתרשם מחומרת הפגיעה שאף תועדה בקלטת וידאו כנדרש בעדות מוקדמת.

יד. בית משפט קמא עמד על מדיניות הענישה, מקום בו נתקל בית המשפט במקרה בו אדם שכוחו במותניו תוקף באכזריות אדם מבוגר. מכיוון שלא ניתן להתעלם בענייננו מפערי הכוחות והגילאים, מצא בית

משפט קמא לנכון להפנות, בין היתר, גם למדיניות ענישה של תקיפת קשישים, וזאת בשינויים המחוייבים. בית משפט קמא ציין שהוא מודע היטב להבדל בעונש המירבי הקבוע לעבירה של תקיפה הגורמת לחבלה של ממש (סע' 380 לחוק העונשין מחד גיסא) לעומת העבירה של "תקיפת זקן" (סעיף 388א) של חוק העונשין מאידך גיסא).

טו. בית משפט קמא סקר את הפסיקה הרלוונטית בשורה של מקרים של "תקיפת זקן", שבהם נעו גזרי הדין בין 20 חודשי מאסר למקרים בהם התאפשר לנאשמים לרצות 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, והוסיף שגם ביחס למדיניות הענישה בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים החל מצו של"צ ומאסרים מותנים ועד מאסר בפועל. הכל תלוי בנסיבות העבירה ונסיבותיו של הנאשם.

זז. לאחר הסקירה כולה, ציין בית משפט קמא, כי בהביאו בחשבון את העיקרון המנחה בענישה - הלימה, הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת, ושאר הנסיבות שפורטו בסע' 40ט של חוק העונשין, מסקנתו היא כי מתחם הענישה ההולם את העבירות בנסיבות המקרה שבפנינו נע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 20 חודשי מאסר.

יז. מוסיף בית משפט קמא, שבקביעת המתחם הוא התחשב בכך שהמערער לא הורשע בעבירה של "תקיפת זקן", שעונשה המירבי גבוה מזה בה הורשע המערער.

יח. לצורך קביעת עונשו של המערער הביא בית משפט קמא בחשבון את עברו הפלילי המכביד הכולל עבירות מכל קשת האפשרויות ובהן עבירות אלימות רבות.

המערער ריצה עונשי מאסר רבים כשהאחרון בהם היה בשנת 2012. שילוב עברו הפלילי עם העבירה הנוכחית הביא את בית משפט קמא למסקנה כי מדובר באדם אלים, חסר רסן ושליטה, שאינו חס וולו על החלשים בחברה. לכן, סבר בית משפט קמא שיש להרחיק את המערער מן החברה לתקופה משמעותית על מנת לגמול לו על מעשיו הרעים, וכן כדי להגן על החברה.

יט. בנוסף, נתן בית משפט קמא את דעתו לכך שהמערער לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע צער או חרטה על מעשיו הרעים.

כ. הסנגור טען בפני בית משפט קמא, שיש להקל עם המערער בשל כך שפעל תחת השפעת אלכוהול, ואולם בית משפט קמא לא ראה בכך נסיבה לקולא.

ההשפעה של האלכוהול על מעשיו של המערער, כך בית משפט קמא, לא הוכחה, אלא כל שהוכח שנדף מפיו ריח של אלכוהול והעיקר הוא שאלכוהול איננו תעודת ביטוח מפני ענישה בשל המעשים המבוצעים בעטיו של

האלכוהול (ע"פ 8649/11 **שאקה אבוס נ' מדינת ישראל** (מיום 20/12/12)). יחד עם זאת, הביא בית משפט קמא בחשבון לקולא את נסיבות חייו של המערער, כפי שתוארו על ידי הסנגור וכן את תקופת מעצרו.

כא. לנוכח כל אלה, דן בית משפט קמא את המערער למאסר לתקופה של 14 חודשים, וכן הפעיל במצטבר עונש מותנה בן 7 חודשים מת"פ 30882-08-12 של בית משפט השלום בקריות, כך שבסך הכל על המערער לרצות 21 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו (24.9.14).

כמו כן, הורה בית משפט קמא למערער לשלם את ההתחייבות שהוטלה עליו במסגרת הרשעתו הקודמת בסכום של 2,000 ₪ לטובת אוצר המדינה וכן לפצות כל אחד משני המתלוננים בסכום של 6,000 ₪ לכל אחד מהם, ובנוסף הוטלו על המערער 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים ממועד שחרורו מבית הסוהר בגין כל עבירת אלימות, אך אם עבירת האלימות תהא עוון, ירצה הוא מתוכם 3 חודשי מאסר בלבד.

כב. המערער ממאן להשלים עם גזר דינו ובנימוקי ערעורו טען, כי גזר דינו של בית משפט קמא מופרז בחומרתו ביחס לעבירות בהן הורשע וחורג במידה ניכרת מן העונש הראוי בנסיבות העניין.

העונש שנגזר על המערער אינו משקף, כך נטען, את מדיניות הענישה הראויה, בכלל, ובעבירות מאותו סוג, בפרט, וחורג במידה קיצונית לחומרא מן הענישה הראויה בעבירות דומות.

כג. לטעמו של המערער, ההחמרה בגזירת הדין נובעת מכך שבית משפט קמא התבסס, לצורך קביעת מתחם הענישה ההולם, על פסיקה הרלוונטית לתקיפת קשישים, והרי כתב האישום תוקן באופן שהעבירה של "תקיפת זקן" בכתב האישום המקורי, נמחקה ובמקומה הורשע המערער בעבירה מסוג עוון, דהיינו, תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 של חוק העונשין.

נטען בערעור, שבית משפט קמא היה מודע לתיקון האמור בכתב האישום, ובכל זאת בחר לקבוע את המתחם בשים לב לכך שבמקור צוין בכתב האישום כי המתלוננים הם "זקנים", דבר שבהסכמת התביעה בוטל מכתב האישום. לדעת המערער, אלמלא האמור לעיל, המתחם ההולם את נסיבות העבירות היה אמור להיות מתון באופן משמעותי מזה שנקבע, ומכאן שגם העונש שהוטל בסופו של יום על המערער היה אמור להיות קל משמעותית לעומת העונש שנגזר בסופו של דבר, כשהדגש הוא על כך שהעבירות בהן הורשע המערער הינן מסוג עוון.

כד. נטען בנימוקי הערעור, כי לפי בחינה של פסיקה עניפה לאורך כל השנים, הענישה הנהוגה בגין עבירה של תקיפה לפי סעיף 380 של חוק העונשין אינה חורגת במקרים החמורים ממספר בודד של חודשי מאסר שלרוב מתאפשר ריצויים בעבודות שירות.

עוד נטען בנימוקי הערעור, כי בית משפט קמא קבע, שהרף העליון של המתחם עומד על 20 חודשי מאסר, אך לא ניתן לאתר פסיקה שבעבירה דומה הוטל עונש כזה, ולכן המתחם, כפי שנקבע על ידי בית משפט קמא, אינו משקף את הענישה הנוהגת.

לנוכח הענישה המופרזת בחומרתה, עותר הסנגור להתערבותו של בית משפט זה בגזר הדין של בית משפט קמא.

כה. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 10.9.15, שמענו את טיעוניהם בעל-פה של באי כוח הצדדים.

ב"כ המערער חזר על תמצית הטענות שבערעור והדגיש, כי טענתו העיקרית מתייחסת לאופן שבו קבע בית משפט קמא את מתחם הענישה ההולם, ולעומת זאת, אין הוא חולק על הוראתו של בית משפט קמא להפעיל את המאסר המותנה שהופעל - במצטבר.

כו. הסנגור חזר וטען, כי מגזר דינו של בית משפט קמא עולה, שבית המשפט היה מושפע מן העבירה המקורית שהייתה בכתב האישום ("תקיפת זקן") הגם שעבירה זו נמחקה, וממילא המערער לא הורשע בה.

הסנגור טען, כי הענישה המקובלת בגין עבירה לפי סעיף 380 של חוק העונשין קלה בהרבה לעומת הענישה שקבע בית משפט קמא, ולצורך זה אף הגיש בפנינו הסנגור טבלת פסיקה לביסוס טענותיו.

לדעת הסנגור, העונש הראוי צריך היה לנוע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל שאינו עולה על 10 חודשים. ולטעמו, מתחם כזה הוא סביר ומתיישב עם מדיניות הענישה, שהרי העונש המקסימאלי בגין עבירה זו שהיא עבירת עוון, אינו עולה על 3 שנות מאסר.

לדעת הסנגור, העונש שהוטל על המערער הוא עונש חמור ולכן יש מקום להקלה.

כז. ב"כ המדינה טענה לעומת זאת, שיש לדחות את הערעור ולטעמה, אין המדובר בעונש חריג לחומרא שיש בו כדי להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. העונש שהוטל מבטא את חומרת מעשיו של המערער ומשקף מדיניות ענישה ראויה ונכונה.

מעשיו של המערער, כך טוענת ב"כ המדינה, חמורים וקשים. מדובר בתקיפה ללא רחם של שני אנשים מבוגרים, תיירים שהגיעו ארצה לבקר את בתם, כשהמערער תקף אותם בדירת הבת, ככל הנראה על רקע שימוש באלכוהול. המערער גרם להם חבלות, סימנים כחולים והמטומות שנראו היטב על גופם שעה שהעידו בעדות מוקדמת לפני בית משפט קמא שאף התרשם מעוצמת הפגיעות והחבלות, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בגזר דינו.

תיקון כתב האישום נבע מן הקושי להוכיח את גילם של המתלוננים, שכן בעדות המוקדמת הם לא נשאלו לעניין זה במפורש, וכן נוכח העובדה שיתכן והמערער לא היה מודע לגיל "זקן" כמוגדר בחוק. ואולם, אין מחלוקת על כך שבין המערער לבין המתלוננים יש פער גילאים רב.

מצינת ב"כ המדינה, כי בית משפט קמא יכול היה לשקול כנסיבה לחומרא את גילם של המתלוננים, את הפער בין גילם לבין גילו של המערער ויחסי הכוחות, כל זאת במסגרת השיקולים שניתן לשקול בסעיף 40ט של חוק העונשין.

כח. ב"כ המדינה הוסיפה, שבית משפט קמא אף ציין שהוא מודע לפער בענישה בין "תקיפת זקן", מחד גיסא, לבין הענישה לפי סעיף 380 של חוק העונשין, מאידך גיסא, ואף ציין בגזר הדין כי הוא משתמש בענישה אותה סקר כדי להטיל את העונש ההולם על המערער בשינויים המחוייבים לפי הנסיבות.

לדעת ב"כ המדינה, לא נפלה כל טעות במתחם הענישה שקבע בית משפט קמא, והרף העליון שקבע הוא נכון ומוצדק. המתחם נקבע לפי נסיבותיו של כל מקרה ולפי חומרת הפגיעה בערכים המוגנים, ובית המשפט מצווה לקבוע את מתחם העונש ההולם והראוי.

לא ניתן לומר שהרף העליון של המתחם ההולם של הענישה במקרה שבפנינו אינו יכול להגיע ל-20 חודשים בשים לב לכך שמדובר בתקיפה אלימה כלפי שני מתלוננים ובשים לב להתרשמותו של בית משפט קמא מן החבלות שנוכח כי נגרמו למתלוננים, ומכאן העונש ההולם כפי שנקבע.

ב"כ המדינה הגישה לעיונו פסיקה לגבי מקרה שבו הורשע נאשם בתקיפת מתלונן אחד לפי סעיף 380 של חוק העונשין, ובנוסף להיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 של חוק העונשין ואיומים ונדון ל-18 חודשי מאסר בפועל (רע"פ 8176/12 **חדר ראהב נ' מדינת ישראל** (מיום 15.11.12)).

כט. הסנגור הגיב על הדברים וטען, כי דווקא פסק הדין שהגישה ב"כ המדינה תומך בעמדתו, שהרי בנוסף ל-18 חודשי המאסר שברע"פ 8176/12 הנ"ל הופעלו 18 חודשי מאסר על תנאי שהיו תלויים ועומדים כנגד אותו נאשם כשבסופו של דבר הוחלט על חפיפה כמעט מלאה של העונשים פרט לכך ששניים מחודשי המאסר על תנאי שהופעל הצטברו ל-18 חודשי המאסר בפועל, ומכאן שעל אותו נאשם נגזרו בסופו של יום 20 חודשי מאסר.

ל. לאחר שנתנו דעתנו לגזר דינו של בית משפט קמא, לנימוקי הערעור, לגיליון ההרשעות הקודמות, לפסיקה הרלוונטית, ולטיעוניהם של באי כוח שני הצדדים בפנינו בישיבה מיום 10.9.15, מסקנתנו היא שדין הערעור להידחות.

לא. המעשים בגינם הורשע המערער הם חמורים וראוי לעיין באמור בגזר דינו של בית משפט קמא שבפניו אף העידו המתלוננים בעדות מוקדמת, כך שבית משפט קמא יכול היה להתרשם מחומרת הפגיעה בהם וכן ציין, כי עוצמת האלימות עולה גם מתוך עיון בתמונות שהוגשו בפניו, וכן הוסיף, כי המערער היכה שני אנשים מבוגרים ללא רחם.

כפי שציין בית משפט קמא, מדובר בשני אנשים מבוגרים יחסית (ואילו המערער כבן 36 כיום) שהגיעו ארצה כתיירים לבקר את בתם וכפי שמציין בית משפט קמא, במהלך שמיעת עדותם הוא חש היטב בחששם מהמעמד ומחוסר הוודאות שנלווה אליו.

לב. על כל האמור לעיל, ראוי להוסיף את עברו הפלילי המכביד של המערער.

לחובת המערער מופיעות 9 הרשעות קודמות. הראשונה שבהן משנת 1992, דהיינו, כשהמערער היה בן 13. הרשעותיו של המערער מגוונות, ובהן פריצה לבנין שאינו דירה, הסגת גבול פלילי, פריצה לרכב, גניבה, בריחה ממשמר חוקי והעדר מן השירות ללא אישור (במסגרת בית דין צבאי).

בשנת 1999 נדון המערער לשתי שנות מאסר בפועל לאחר שהורשע בהסגת גבול פלילית, תקיפה סתם, הדחת קטין לסמים מסוכנים, החזקת סמים שלא לצריכה עצמית, פריצה לבנין שאינו דירה, החזקת סמים לצריכה עצמית וגניבה.

בשנת 2001 נדון המערער בגין חבלה כשהעברין מזוין ופציעה הגורמת חבלה ממש.

בשנת 2008 נדון המערער בגין חבלה במזיד ברכב ותקיפה הגורמת חבלה ממש.

בשנת 2009 נדון המערער בגין תקיפה סתם - בן זוג והוטלו עליו 4 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת מאסר מותנה) ונתאפשר לו לרצות את המאסר בעבודות שירות.

בשנת 2012 נדון המערער בגין איומים, תקיפה הגורמת חבלה ממש, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ונהיגת רכב תחת השפעת אלכוהול והוטלו עליו 9 חודשי מאסר בפועל וכן 7 חודשי מאסר על תנאי שאותם הפעיל בית משפט קמא ושעל הפעלתם במצטבר אין המערער חולק.

לג. איננו סבורים שתקופת המאסר של 14 חודשים שהוטלה על המערער בגין העבירות נשוא הדיון בהן הורשע, חמורה במידה המצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור.

כל מקרה חייב כידוע להיבחן לפי נסיבותיו וכן לפי נסיבותיו של מבצע העבירה.

במקרה שבפנינו הבהיר בית משפט קמא בצורה מפורשת, כי הוא מודע לכך שהעבירה של "תקיפת זקן" לפי סעיף 368(א) של חוק העונשין נמחקה מתוך כתב האישום, ואולם עצם העובדה שהמתלוננים הם שני אנשים מבוגרים יחסית, ושקיים פער גילאים ביניהם לבין המערער, היא נסיבה לחומרא בנסיבות העניין, זאת בנוסף לחבלות הממשיות, כפי שנגרמו למתלוננים, כמצוין מפורשת בגזר דינו של בית משפט קמא, שאף התרשם מן החבלות בשעת העדות המוקדמת.

לד. לכל אלה יש להוסיף את עברו המכביד של המערער הכולל גם עבירות אלימות וכאשר נראה כי תקופות המאסר בפועל שריצה המערער והמאסרים המותנים שהוטלו עליו, לא הרתיעוהו מלחזור ולבצע עבירות ונראה שאין יראת הדין עליו.

לה. יתר על כן, מעיון בפסיקה עולה, שאף בגין הרשעות בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 של חוק העונשין, הוטלו עונשי מאסר בפועל לתקופות שקרובות למדי לתקופה שהוטלה על המערער. כך למשל בת"פ (בית משפט שלום באר-שבע) 47418-01-15 **מדינת ישראל נ' דני ארביב** (מיום 1.7.15) נדון הנאשם, שהורשע על פי הודאתו, ובמסגרת הסדר טיעון ל-11 חודשי מאסר בפועל, ובאותו עניין עברו הפלילי לא היה מכביד. כל זאת בניגוד למקרה שבפנינו כשהמערער הורשע לאחר שמיעת ראיות ועברו הפלילי מכביד.

בת"פ (בית משפט שלום כפר-סבא) 48125-01-12 **מדינת ישראל נ' מיכאל גולדשטיין** (מיום 5.1.15) הורשע הנאשם על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (בית משפט שלום ראשון לציון) 1157/09 **מדינת ישראל נ' חסן אלעביד** (מיום 13.5.13) נדון הנאשם, שהורשע על פי הודאתו ועברו אינו מכביד, ל-11 חודשי מאסר בפועל.

במקרה שבפנינו יש להביא בחשבון גם את העובדה שמדובר ב**שני** מתלוננים שהם מבוגרים יחסית, וקיים פער גילאים בינם לבין המערער, וכאמור עברו הפלילי מכביד ובכלל זה גם בעבירות אלימות.

לו. בהתייחס לרע"פ 8176/12 **חדר ראהב נ' מדינת ישראל** (מיום 15/11/12), שהגישה ב"כ המדינה לעיונו, שם הוטלו על הנאשם בגין עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש, היזק לרכוש במזיד ואיומים 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל והופעלו 18 חודשי מאסר על תנאי, רובם בחופף ורק שני חודשים במצטבר, דהיינו ביחד 20 חודשי מאסר בפועל:

נציין, כי באותו מקרה היה מונח בפני בית המשפט תסקיר שירות המבחן ממנו עלה כי הנאשם באותו מקרה שינה את דרכיו ורכש כלים לשליטה בכעסים וכי הוא מודע לדפוסי התנהגותו המכשילים ולכן, המליץ שירות

המבחן להאריך את המאסר המותנה ולאפשר לנאשם באותו מקרה להשלים את התהליך השיקומי בו החל (עיינו שם בסע' 4), ואולם בקשה זו לא נתקבלה, ולפיכך נדון ל-20 חודשי מאסר בפועל כמצוין כבר לעיל.

למותר לציין שבענייננו אין כל טענה ומכל שכן אין כל אינדיקציה להליך שיקום מצד המערער, אדרבא נראה בעליל כי הרשעותיו חוזרות ונשנות, וכאמור העונשים המוטלים עליו אינם מרתיעים אותו ואינם מביאים לשינוי דרכו.

לז. על יסוד כל האמור לעיל, אנו מורים בזאת על דחייתו של הערעור.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשע"ו, 08 באוקטובר 2015, במעמד ב"כ המערער וב"כ המדינה (פטרנו את המערער לפי בקשתו מלהתייצב למועד שימוע פסק הדין).

למזכירות: יש להמציא את העתק פסק דיננו למערער באמצעות שב"ס, מחלקת האסיר.

ב. בר-זיו, שופטת

ש. שטמר, שופטת
בכירה

י. גריל, שופט בכיר
[אב"ד]